

A Fővárosi Ítéletábra a Dr. ... Ügyvédi Iroda által képviselt felperes nevefelperesnek a Dr. ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 29. napján meghozott 29.G.42.986/2016/18. számú ítélete ellen az alperes részéről 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 180.000 eurót, valamint ezen összeg után 2015. április 3. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes, az Európai Központi Bank által meghatározott alapkamat nyolc százalékponttal növelt mértékű késedelmi kamatát, valamint 1.500.000 forint és 6.900 euró perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy az ... Zrt. (továbbiakban: felperesi jogelőd) és az alperes között 2014. június 2-án takarmány kukorica visszavásárlására vonatkozó – a szerződő felek rendelkezése alapján az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) hatálya alá tartozó – mezőgazdasági termékértékesítési szerződés jött létre, melynek alapján az alperesnek a 2014. július 7-i esedékességű számla szerint 63.455.000 forint vételár fizetési kötelezettsége keletkezett. ... tanúvallomása, valamint az F/6. sorszámú irat alapján megállapíthatónak találta, hogy új számla kiállításának az igénye mellett az alperes 2014. szeptember 10-én ismételtén átvette a számlát, és 30 napon belül vállalta a felperesi jogelőd felé fennálló tartozása megfizetését.

Nem teljesítés esetére szóló hitelbiztosítási szerződés alapján a felperesi jogelődnek 180.000 eurót biztosítónak kifizető felperest a perben annak igazolása terhelte, hogy a követelés érvényesítésére jogosult, az alperes a keresetben állított mennyiségű és értékű árut átvette; az alperest pedig annak bizonyítása terhelte, hogy a szerződéstől jogszerűen állt el, ugyanis arra a felperesi jogelőd szerződésszegése alapot adott, illetve a visszavásárolt kukorica vételárát pénzben vagy terményben megfizette.

Az elsőfokú bíróság a felperes perbeli legitimációjára vonatkozóan kifejtette, hogy a Ptk. 558. § (1) bekezdése alapján törvényi engedményesként jogosult az igény érvényesítésére, illetve a becsatolt engedményezési megállapodás és a biztosítási összeg átutalását igazoló okirat alapján hitelt

érdemlően igazolt a követelés reá engedményezése is, melyről az alperes legkésőbb a perben tudomást szerzett, így tisztában kellett lennie azzal, hogy 180.000 euróig a felperesnek köteles teljesíteni, mindezt a keresetösségi jog hiányára alapított alperesi védekezést nem osztotta.

Nem találta megalapozottnak az alperes azon védekezését sem, hogy a vételár megfizetése elállás folytán nem terheli, utóbbi jogszerűségét ugyanis nem igazolta. A felek a szerződésben nem rendelkeztek az elállásról, ezért azt kellett vizsgálnia, hogy a felperesi jogelőd követett-e el elállást megalapozó szerződésszegést, az elállási jog gyakorlására a jogszabályokban foglaltaknak megfelelően került-e sor. Nem fogadta el azon védekezést, hogy a felperesi jogelőd, mivel a számla lejáratát előtt hívta le a biztosítási összeget, rontotta az alperes jóhírnevét, valamint üzleti titkot sértett. Az alperes által hivatkozott F/3. sorszám alatti levél ugyanis 2015. május 28-án kelt, amikor a teljesítésre biztosított határidő már lejárt, az 5/A/1. sorszám alatti dokumentum pedig csak rendelkezésre tartásról szóló opciós nyilatkozatot tartalmazott, azt hogy a felperes 200.000 euró összeget tartott a felperesi jogelőd rendelkezésére az alperes esetleges nem fizetése esetére. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az a körülmény, hogy a biztosított akár alappal, akár anélkül lehív egy biztosítási összeget, önmagában nem vezet a szerződő partnere jóhírnevének a sérelmére, utóbbit nem jogosítja arra, hogy a kötelezettsége teljesítését megtagadja. Az alperes egyébként nem adta elő, hogy a felperesi jogelőd milyen tartalmú kijelentéssel, milyen módon sértette a jóhírnevét, ennek milyen hátrányos következménye lett az üzleti életben elfoglalt pozíciójára nézve, a hitelbiztosítéki összeg 2015. május 28-i lehívása következtében milyen joghátrány érte. A felperesi jogelőd azon magatartása, hogy lejárt számlába foglalt követelésére kötött biztosítási szerződés alapján igénybe vette a biztosítási összeget, nem tekinthető jogellenesnek.

Az elsőfokú bíróság szerint az alperes azt sem határozta meg pontosan, hogy a felperesi jogelőd milyen magatartásával valósított meg üzleti titoksértést, az a körülmény, hogy biztosítottként a felperessel közölte, az alperesnek lejárt, ki nem egyenlített számlája van, üzleti titok megsértésére nem alkalmas, figyelemmel arra is, hogy az alperes valóban nem fizette ki a számlában szereplő összeget. Tekintettel arra, hogy az elállás nem tekinthető jogszerűnek, az jogellenes volt, ahhoz joghatás nem fűződik, így az alperes köteles lett volna a számla szerinti 63.455.000 forintot megfizetni; abból pedig, hogy a felperesi jogelőd fizetési felszólításokat küldött az alperes részére, az következik, hogy az elállás jogszerűségét vitatta.

Az alperesi teljesítés megtörténtének, illetőleg a beszámítási kifogása megalapozottságának vizsgálata körében kifejtette az elsőfokú bíróság: ... tanúvallomása, valamint a rendelkezésre álló számlák alapján csupán az nyert igazolást, hogy az alperes mindösszesen 3.075.600 forintot fizetett meg terményben (búzában) a felperesi jogelődnek, így a tartozás a vételár és a leszállított búza értékének a különbözete (63.445.000 forint – 3.075.600 forint = 60.379.400 forint), mely meghaladja a felperes által követelt 180.000 eurót (299,76 HUF/EUR árfolyam alapulvételével 53.956.800 forint az átszámított kereseti követelés). Ezt meghaladóan az alperes nem igazolta, hogy teljesített volna a felperesi jogelőd felé, illetve azt sem, hogy az utóbbinak kifizetett számlái lennének. A 2014 decemberében szállított 148,36 tonna kukorica vonatkozásában nincs bizonyíték arra, hogy azt a felperesi jogelőd a tartozás fejében elfogadta volna; ... tanúvallomása szerint a kukorica eredetiségét igazoló dokumentum nem került bemutatásra, továbbá ... e-mailjéből is az következik, hogy a felperesi jogelőd a kukoricára vonatkozó számla kiállítását vagy annak elszállítását kérte. Az elállás jogszerűtlenségéből következően az alperes a saját kukoricáját tárolta, ezért nem követelhet sem tárolási, sem fuvardíjat, hiszen megegyezés nélkül szállított kukoricát a felperesi jogelődnek.

Az elsőfokú bíróság nem adott helyt az alperes azon indítványának, hogy a felperes csatolja a felperesi jogelőddel kötött biztosítási szerződést, kötvényt, jelentősége ugyanis annak van, hogy az engedményezési okirat és a biztosítási jogviszonyt igazoló opciós értesítés rendelkezésre állt, a jogvita megítélése szempontjából nem volt relevanciája a biztosítási szerződés tartalmának.

Nem adott helyt az elsőfokú bíróság ... tanú meghallgatására vonatkozó indítványnak sem, mivel az

alperes nem tett konkrét tényelőadást arra nézve, hogy a felperesi jogelőd milyen nyilatkozatával sértette meg az alperes jóhírnevét, illetve üzleti titkát, a tanúbizonyítás pedig tényelőadás alátámasztására szolgálhat, nem pótolhatja a felek helyett releváns tények előadását.

Az elsőfokú bíróság az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján 1.500.000 forint illetékből és 6.900 euró ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére kötelezte, utóbbi körében indokoltnak tartotta 150 euró óradíj és 46 órányi munkavégzés felszámítását, figyelemmel arra, hogy négy tárgyalás megtartására került sor, a felperesi képviselő több beadványt szerkesztett, továbbá a per előtt és annak tartama alatt is folytatott tárgyalást az alperessel.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen a megváltoztatását, a kereset elutasítását; másodlagosan a per megszüntetését; harmadlagosan a hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Sérelmezte annak tényálláskénti rögzítését, hogy a felperesi jogelőd 2015 januárjában vitatta az elállása jogszerűségét, továbbá a keresetben alaptalanul volt vitatott a számla visszaküldése, és állított, hogy az elállás jogszerűsége már 2014. évben vitatásra került. Ezzel szemben ugyanis a számla visszaküldése megtörtént, az alperesnek nincs befogadott számlája a felperesi jogelődtől, aki az elállást nem tette vitássá, közöttük egyeztetés csak annak jogkövetkezménye, az elszámolás tekintetében folyt.

A permegszüntetési kérelmét azzal indokolta, hogy csak a perben szerzett tudomást az engedményezésről, a felperes nem tett eleget a Ptk. 328. § (1) és (3) bekezdése szerinti értesítési kötelezettségének, a Pp. 121/A. § (1) bekezdésébe ütközően per előtti fizetési felszólítást a részére nem küldött, mindezek miatt a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának, illetve a per megszüntetésének lett volna helye. Kifogásolta azt is, hogy az engedményezési nyilatkozat csak egy dossziészámot tartalmazott, amelyből nem derült ki, hogy az melyik ügyletre vonatkozik, a jogutódlás teljes körű-e, utóbbi ugyanis alapot adhatott volna az alperes számára viszontkeresettel történő igényérvényesítésre az engedményes felperessel szemben.

Álláspontja szerint a felperesi jogelőd nem járt el jogszerűen, mert nem tájékoztatta a felperest az alperes elállásáról, a számla visszaküldéséről, be nem fogadásáról, a peren kívüli egyeztetések tartalmáról, továbbá az sem tisztázott, hogy részéről a biztosítási összeg lehívása jogszerűen történt-e, engedményezhette-e a követelését. Az elsőfokú bíróság az alperes indítványát tévesen mellőzve nem rendelte el a biztosítási szerződés, illetve kötvény bemutatását, figyelmen kívül hagyta, hogy a felperest is bizonyítási kötelezettség terhelte.

A perben nem azt sérelmezte, hogy a biztosítási összeg lehívására 2014. július 7-e előtt került sor, hanem azt, hogy a meghosszabbodott fizetési határidő lejárt, 2017. október 10-e előtt, 2017. október 9-én arról kapott tájékoztatást a felperestől, hogy hozzá biztosítási igény érkezett az alperessel kötött szerződés alapján és a kifizetetlen számla összege 63.455.000 forint. Ezen tájékoztatás teljesen félrevezető volt, abból az alperesnek nem kellett tudnia, hogy a biztosítási igény bejelentése nem jelent konkrét és azonnali kifizetést a felperes részéről, alappal feltételezhette, hogy a biztosítási díj kifizetése már megtörtént, és a felperes annak érvényesítésére törekszik.

Az elállás megfelelt a Ptk. 320. § (3) bekezdésében foglaltaknak, a termény visszaszolgáltatása ugyanis nem ütközött volna akadályba. Az elsőfokú bíróság egyébként az elállás jogszerűségét arra irányuló kereseti kérelem hiányában alaptalanul vizsgálta, felperes nem kérte az elállás jogszerűtlenségének a megállapítását. Az alperes nem állította, hogy a felperesi jogelőd azon magatartása jogellenes, hogy a lejárt számlába foglalt követelésére kötött biztosítási szerződés alapján a biztosítási összeget igénybe vette, azt sérelmezte, hogy 2014. évben fizetésképtelennek minősítette a gabonakereskedelemmel és raktározással foglalkozó cégek körében annak híresztelésével, hogy pont ezen okból kötött biztosítási szerződést és valószínűleg lehívásra kerül a biztosítási összeg. Ennek bizonyítására kérte ... tanúkénti meghallgatását, melyet az elsőfokú

bíróság tévesen mellőzött, a tanú igazolhatta volna, hogy megvalósult az 1996. évi LVII. törvényben meghatározott tisztességtelen piaci magatartás, valamint a Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdése szerinti jóhírnév és a Ptk. 81. § (1) és (2) bekezdése szerinti üzleti titoksértés.

Mindezért nem megalapozott az elsőfokú bíróság arra levont jogi következtetése, hogy az alperes elállása jogellenes volt, ahhoz joghatás nem fűződik, és köteles a vételárat megfizetni, ugyanis a jogszerű elállást követően megkezdte az áru visszaszállítását, illetőleg a tartozás törlesztése érdekében két alkalommal búzát, majd nagyobb mennyiségben kukoricát is szállított, tehát következetes magatartást tanúsítva a szerződéskötést megelőző állapotot kívánta visszaállítani.

Tévesen nem adott helyt az elsőfokú bíróság teljes egészében a beszámítási kifogásának. Egyrészt el kellett volna fogadnia a Bajára történő szállítást, mely kukoricára ha a felperesi jogelőd nem tartott volna igényt, akkor nem kérte volna a számla kiállítását, ezen termény értéke 49.000 forint/tonna egységárral számolva 7.269.640 forintot tesz ki. Másrészt tévesen nem tekintette beszámíthatónak az elsőfokú bíróság a 2017. április 28-i iratához csatolt kimutatás szerinti fuvardíj követelését sem, a mindösszesen 5.577.119 forint tartozásra kérte ... tanúkenti meghallgatását, illetőleg annak figyelembevételét, hogy a felperesi jogelőd ezen – 2014. évben kiállított – számlákat nem vitatta. Minderre tekintettel megalapozottan közölte a perben, hogy 15.922.359 forint beszámítással él a 63.455.000 forinttal szemben, melynek eredménye alapján 47.532.641 forint összeg erejéig állna fenn fizetési kötelezettsége, ha nem élt volna érvényesen az elállással, ezen tartozás tehát jóval kisebb, mint az elsőfokú bíróság által kiszámított 53.956.800 forint.

Az elsőfokú ítéletben foglaltaktól eltérően tárolási díjat nem számlázott a felperesi jogelőd felé, továbbá az elállás jogszerűsége folytán megalapozatlan az arra levont jogi következtetés is, hogy az alperes a saját kukoricáját tárolta, így tárolási díjat nem számíthatna fel.

Álláspontja szerint téves a perköltségre vonatkozó rendelkezés is, nem fogadható el a megbízási díj 6.900 euró összege. Az átlagos 100 euró óradíjjal szemben eltúlzott a 150 euró óradíj, továbbá a felszámított 46 órával szemben legfeljebb 15-20 munkaóra elfogadása indokolt, mert a perben megtartott négy tárgyalás időtartama 6-7 óra volt, a kereseti kérelem és az előkészítő iratok elkészítése 8-10 órát vehetett igénybe, illetve 2-3 óránál többet nem tett ki a felek közötti rövid egyeztetések, e-mail váltások időtartama.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság helyesen vont le következtetést arra, hogy a keresettel érvényesített követelés változatlanul fennáll és megilleti, ezt teljes egészében alátámasztotta egyrészt ... tanúvallomása, másrészt a perben folytatott egyezségi tárgyalás, az alperes egyezségi ajánlata. A hazai és a nemzetközi biztosítási szerződéses gyakorlat szerint is a biztosító automatikusan engedményese a biztosítottnak, és a kifizetett összeg vonatkozásában közvetlenül perelhet, továbbá engedményezésre is sor került, melyre vonatkozó tájékoztatás is megtörtént. Szükség esete becsatolja a biztosítási szerződést vagy kötvényt, a tartalmának azonban a jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége, relevanciával az bír, hogy a peresített követelésről szóló számla lejáratának a dátuma, 2014. július 7-e sosem került módosításra, így a felperes jogelődjét ennek alapulvételével terhelte biztosítási tényközlési kötelezettség. Téves az alperes azon fellebbezési állítása, hogy nem volt vitás az elállás, abból, hogy a felperesi jogelőd a maga részéről is kész lett volna a békés megegyezésre – melyre alperes is hajlandónak mutatkozott – nem következik, hogy az elállási jognyilatkozatban foglaltakkal egyetértett. A vételár tartozás terményszállítással történő törlesztését a felperes hajlandó lett volna elfogadni annak érdekében, hogy hozzájusson a követeléséhez, de végül ebben a felek között konkrét megállapodás nem jött létre. Helytálló a perköltségre vonatkozó ítéleti döntés is, a 150 euró óradíj a jogi képviselő tíz éve elfogadott általános munkadíja a külföldi megbízók felé, az semmiképpen sem minősül eltúlzottnak, emellett a perértéken alapuló ügyvédi munkadíjszámítás sem eredményezett volna eltérő összeget.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Nem helytálló a per megszüntetésének a szükségességére vonatkozó fellebbezési érvelés. A Pp. 121/A. § (2) bekezdés a) vagy b) pontja szerinti okiratok benyújtásának az elmaradása a Pp. 124. § (2) bekezdés a) pontja és a Pp. 130. § (1) bekezdés i) pontja alapján a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítására ad alapot, nem permegszüntetési ok, utóbbit ugyanis a Pp. 157. § a) pontja arra az esetre írja elő, ha a keresetlevelet a Pp. 130. § (1) bekezdés a)-h) pontja alapján kellett volna idézés kibocsátása nélkül elutasítani, ezért a Fővárosi Ítélőtábla pergátló akadály hiányában az alperes által állított mulasztás vizsgálatának a mellőzésével – mivel az a megállapítása esetén sem hatna ki a jogvita elbírálására – érdemben bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően a tényállás megfelelően feltárt, a kereset alaptalanságára levont jogi következtetés pedig érdemben helyes, az elutasítás az alábbi részben módosított, illetve kiegészített indokolással helytálló.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperes keresetösségi joga hiányára vonatkozó alperesi védekezést alaptalannak találta. A perbeli legitimáció a fél és a per tárgya közötti anyagi jogi kapcsolatot feltételez, melynek hiánya a kereset szükségképpen elutasítására vezet. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli igény érvényesítéséhez szükséges jogosultság fennáll, az anyagi jogi kapcsolatot megteremtette a felperes, és a jogelődje közötti igazolt engedményezési megállapodás, mely a mezőgazdasági termékértékesítési szerződésben kötelezett alperes vonatkozásában absztrakt jogügylet, így annak esetleges hiányosságaira hivatkozással sem lenne jogosult a saját szerződéséből eredő kötelezettsége teljesítésének a megtagadására, sőt annak az esetleges érvénytelensége sem hatna ki a felperesi jogelőddel fennálló jogviszonyára. Az engedményezésről történő értesítése elmaradását kifogásoló okfejtése is súlytalan, nincs ugyanis jelentősége annak, ha arról csak perben értesült, mert kétszeres, a felperes és a jogelődje felé is történő teljesítést maga sem állított.

Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes a biztosítási szerződés alapján történő igazolt helytállása folytán törvényi engedményesként – külön engedményezési megállapodás hiányában is – jogosult fellépni az alperessel szemben, a biztosítási szolgáltatás igénybevételének a jogszerűsége pedig csak a felperes és a felperesi jogelőd jogviszonyában releváns, ezért abban sem tévedett, amikor a biztosítási szerződés vizsgálatára nem tért ki, az ekörbeni alperesi bizonyítási indítványnak szükségtelensége okán nem adott helyt.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően a döntés meghozatalához nem mellőzhető az alperesi elállás jogszerűségének a vizsgálata, a felperes ugyanis a mezőgazdasági termékértékesítési szerződés teljesítésére, a termény ellenértéke megfizetésére, pénzületi szolgáltatása nyújtására kérte kötelezni az alperest, akinek jogszerű elállása a Ptk. 320. § (1) bekezdése szerint a szerződés felbontására, a Ptk. 319. § (3) bekezdése alkalmazására vezetne, azaz a már kölcsönösen teljesített szolgáltatások visszarendezésének lenne helye, a felperes nem a vételárat, hanem a termény visszaadását követelhetné, érvényesített jogát tehát az elállás befolyásolja.

Emellett az alperes a védekezését az elállása jogszerűségére alapította, állítva annak felperesi jogelőd általi elfogadását is, utóbbi azonban igazolást nem nyert. A 2015. január 6-i e-mail ugyanis egyértelműen az elállásban nevesített szerződésszegés vitatása – ugyanez rögzített a 2015. május 19-i, felperesi jogelőddel kötendő megállapodás tervezetében is – a termény költségek megtérítése melletti visszavételére mutatott hajlandóság nem értékelhető másként, mint a jogvita békés rendezésére irányuló szándék kifejezésének, nem minősül az elállás felperes vagy jogelődje általi tudomásulvételének.

Az elsőfokú bíróság az elállás jogszerűségének a megítélése körében helytállóan az alperes 2014.

október 10-i jognyilatkozata tartalmából kiindulva, az ott nevesített okokat vizsgálta, helyesen rögzítve azt, hogy a mezőgazdasági termékértékesítési szerződés elállást szabályozó üzleti rendelkezése hiányában a joggyakorlás törvényi előírásoknak megfelelését kellett tisztázni. Helyesen foglalt állást akként, hogy az állított, elállásra vezető szerződésszegő magatartás sem a jóhírnév, sem az üzleti titoksértés vonatkozásában ténybelileg kellően nem előadott, az alperes pedig ezen hiányosságot tanúbizonyítással nem pótolhatta, így nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ... tanúkénti meghallgatását mellőzte. Mindemellett az elállás jogszerűségének a megítélése körében az is jelentőséggel bír, hogy a fellebbezésben felhívott jogszabályok egyike sem, így sem a Tptv., sem a Ptk. 84. §-a a jogsértés jogkövetkezményei között nem nevesíti a kötelmi jogviszonyban álló sérelmet szenvedett fél elállását, tehát az alperes részéről állított jogsértések még az igazolt megvalósulásuk esetén sem adnának alapot a számára a felperesi jogelóddal létesített szerződéses jogviszonya felbontására. Tekintve, hogy az elállás jogszerűtlenségére levont ítéleti jogi következtetés helyes, ezért súlytalan az elállásra indító körülmények félreérthetőségére, a Ptk. 320. § (3) bekezdése szerinti jogszabályi feltételek teljesülésére vonatkozó fellebbezési érvelés, annak vizsgálatára – szükségtelensége okán – a Fővárosi Ítéltábla nem tért ki.

Joghatással bíró, jogszerű elállás hiányában a felperes a szerződés teljesítését, azaz a vételár megfizetését alappal követelhetette, a Fővárosi Ítéltábla elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontja szerint nem nyert bizonyítást olyan tartalmú megállapodás létrejötte, hogy az alperes a vételárat nem kizárólag pénzben, hanem terményben is nyújthatta. Kétségtelen, hogy ez az egyeztetések során felmerült, a 2015. március 30-i levélből és a 2015. május 19-i tervezetből kitűnően a számlatartozását törleszthette volna terményben, amennyiben ebben megállapodnak, de ez a lehetőség a megegyezés létrejötte hiányában megszűnt, a 2015. szeptember 4-i levél az egyezségi ajánlat érvénytelenítése, a 2015. október 14-i levél pedig kifejezetten már fizetési felszólítást tartalmaz.

Az alperesi terményszállítást tehát nem a vételár törlesztésére, hanem annak ellenértéke beszámításával a felperes követelése csökkentésére vezető körülményként lehetett értékelni, a vételár pénzbeli megfizetésének az igazolása mellett ugyanis az alperest saját követelése beszámítására vonatkozó nyilatkozat kifogás útján történő előterjesztésének a joga megillette. Joggyakorlására azonban – tekintve, hogy kötelező jogi képviselő mellett folyt az eljárás – határidőn túl, a Pp. 147/A. § (1) bekezdése szerinti, a 2016. november 23-i első tárgyalást követő 30 nap elteltével, 2017. május 3-án került sor, ezért a beszámítási kifogást az elsőfokú bíróságnak a Pp. 147/A. § (4) bekezdése alkalmazásával el kellett volna utasítania. Ennek elmaradása a jogorvoslati eljárás során azzal volt orvosolható, hogy a Fővárosi Ítéltábla a beszámítási kifogás elbírálásának – a fellebbezés Pp. 253. § (3) bekezdése szerinti korlátait betartva – az alperesi fellebbezéssel vitatott megállapításait mellőzte az ítélet indokolásából, így értelemszerűen nem tért ki a beszámítási kifogás elutasításának az érdemi tévességre vonatkozó fellebbezési okfejtés megalapozottságának a vizsgálatára, sem a bajai kukoricaszállítás, sem a tárolási és a fuvardíj tételek tekintetében.

Figyelemmel arra, hogy a fellebbezésben előadottak eltérő tényállás megállapítására, illetve érdemben eltérő jogi következtetés levonására nem adtak alapot, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a fent kifejtettek szerint részben módosított és kiegészített indokolással – a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A perköltség fizetési kötelezettség mértékét vitató fellebbezési érvelés sem megalapozott, nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla a felperesnek járó ügyvédi munkadíj eltúlzott összegben történő meghatározására vonatkozó alperesi álláspontot. Az elsőfokú bíróság e körbeni döntése megfelelt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltaknak, a fellebbezésben

foglaltaktól eltérően az óradíj összege nem kirívóan magas, és a kifejtett munkával összhangban áll a munkaóra-ráfordítás felszámítása is, a 2. § (2) bekezdésének, a mérséklés szabályának az alkalmazására okot adó körülmény pedig nem állt fenn, a pernyertes felperes javára megállapított ügyvédi munkadíj mind a pertárgy értékével, mind a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban áll.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján pervesztesként köteles a felperes másodfokú perköltsége megfizetésére, melyet a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alkalmazásával – a jogorvoslati eljárás során kifejtett ügyvédi tevékenységet figyelembe véve – mérsékelte, 500.000 + áfa összegű jogi képviseleti munkadíjban határozott meg.

Budapest, 2018. április 5.

. Kurucz Zsuzsánna s. k. a tanács
elnöke

Levek Istvánné dr. s. k. előadó . Felker László s. k. bíró
bíró